

VAN IN
EPISODE 3

PIETER ASPE

VAN IN

EPISODE 3

ASPE NV

Voor Jeannekes

Zeldzaam gelukkige tijd waarin men mag menen wat men wil en zeggen wat men meent – TACITUS

© 2020 Aspe NV en Pieter Aspe
Filips de Goedelaan 4/4, 8000 Brugge

info@aspenv.be
aspenv.be

facebook.com/pieteraspe

Vertegenwoordiging in België
Standaard Uitgeverij nv, Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk mei 2020

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagfoto: iStock
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3725 7
D 2020/0034/222
NUR 330

Een nymfomane naaien gaf na een tijd evenveel voldoening als geërfd geld over de balk gooien. Het gaf niet alleen weinig voldoening, het was bovendien ook bijzonder vermoeiend, zeker voor een oudere man die er zelfs met een pilletje niet meer in slaagde haar meer dan twee keer in een etmaal te bevredigen. Martine kon begrip opbrengen voor de noodgedwongen wapenstilstand, hij was inderdaad niet meer van de jongsten en hij had zijn best gedaan. Ze draaide zich op haar zij, gaf hem een vluchtige zoen voor ze de donsdeken met haar voeten wegschopte en met een onderdrukte zucht uit bed stapte.

‘Zal ik een kopje koffie voor je zetten? Of heb je al zin in een Omer?’ vroeg ze met een zweem van medelijden in haar stem.

De manier waarop ze de tweede vraag stelde, deed hem voor koffie kiezen. Hij wilde ook niet te horen krijgen dat alcohol afbreuk kon doen aan zijn potentie, hoewel hij zich geen verwijt hoefde te maken. Menige jongere man had hem benijd dat hij nog tot een dergelijke prestatie in staat was geweest.

‘Koffie is prima’, zei hij mat.

Martine kwam gemiddeld twee keer in de week bij Van In langs om te wippen en over koetjes en kalfjes te praten. Die bezoeken waren voor haar een welkome verstrooiing na het

debacle bij meester Martens en het trauma dat ze eraan had overgehouden. Bij een ander advocatenbureau aan de slag gaan leek in de komende jaren even onbereikbaar als geselecteerd worden voor een missie naar Mars. De tentakels van de corrupte advocaat reikten tot over de landsgrenzen, waardoor ze zelfs niet meer in aanmerking kwam voor een kantoorbaantje bij een boekhouder van tweede garnituur. Ze had daarom van de nood een deugd gemaakt. Van In betaalde haar tweehonderd euro per beurt, anderen vierhonderd. Bij nader inzien verdiende ze meer dan vroeger en ze genoot er op de koop toe nog van.

‘Ik kom’, kreunde Van In.

Hij richtte zich moeizaam op, gooide zijn benen over de rand van het bed, wreef aangekoekt gruis uit zijn ogen, terwijl hij onwillekeurig aan Rein dacht. Hij sleepte zich naar beneden, hoorde zijn kniegewrichten angstaanjagend kraken, een pijnscheut sneed door zijn onderrug. Al was Martine dan bijzonder lief voor hem, hij koesterde geen gevoelens voor haar. Zelfs als ze met elkaar vrijden dacht hij aan Rein en aan de leegheid van zijn bestaan zonder haar. Hoe lang zou hij nog weerstaan aan de drang om haar weer te zien? Wie had ooit kunnen denken dat hij na Hannelore nog op iemand verliefd zou worden?

‘Suiker?’ vroeg ze.

‘Dat weet je toch.’

Ze keek op, hij ontweek haar beteuterde blik.

‘Het was niet kwaad bedoeld’, zei hij.

Er lag een vochtige vaatdoek op het bevlekte tafelzeil en de asbak zat vol slordig platgedrukte peuken. Hij maakte zich vroeger nooit druk om dergelijke rotzooi, vandaag gaf de smerige keukentafel perfect weer hoe hij zich voelde. Ze zaten recht tegenover elkaar. Martine deed geen moeite om haar borsten te bedekken, die tussen de revers van haar

badjas uitpuilden. Het deed hem niets meer, hoewel ze bijzonder mooie borsten had. Wie te veel kaviaar at, werd het goede tenslotte ook beu.

‘Wat doen we vandaag nog?’ vroeg ze verre van enthousiast. ‘Iets gaan eten of afmaken waar we aan begonnen zijn?’

‘Is het al zo laat?’

‘Om te eten of...’

‘Om te eten uiteraard.’

De asbak veranderde in een bord kaviaar. Hij trok een vies gezicht. Eten of neuken, het was kiezen tussen de pest en de cholera.

‘Tien voor een’, zei ze.

‘Dan is het tijd voor het journaal.’

Van In hees zich uit zijn stoel, keek met een verdwaasde blik de kamer rond tot hij de afstandsbediening in het oog kreeg, die om een of andere onverklaarbare reden op het aanrecht was beland.

‘Wat doet dat ding in godsnaam op het aanrecht?’

‘Weet je het niet meer?’

Het verschil tussen pornofilms en andere was dat het decor er niet toe deed. Je kon overal neuken, ook op het aanrecht in een doordeweekse keuken. Het kwam langzaam terug. Ze hadden eerst naar een pikante film gekeken in de woonkamer, daarna had zij hem in de keuken besprongen toen hij met de afstandsbediening in zijn hand een Omer uit de koelkast ging halen.

‘Tja’, reageerde Van In zo neutraal mogelijk. De lage rugpijn waarmee hij was opgestaan lag dus toch niet aan de kwaliteit van zijn matras.

Op 5 mei 1835 legde de eerste trein op het Europese vasteland het traject tussen Brussel en Mechelen af in respectievelijk 45, 50 en 55 minuten, doordat er eigenlijk niet

één maar drie treinen hetzelfde parcours reden: De Pijl, de Stephenson en de Olifant. Om deze mijlpaal in de Belgische geschiedenis in de verf te zetten had Bob Callebout, de kersverse premier, besloten dezelfde afstand met een elektrische fiets te rijden, maar dan in tegengestelde richting, een evenement dat tienduizenden van zijn groene volgelingen op de been bracht. Van In zette de televisie aan toen de zegedronken redder van het vaderland nog tien kilometer te gaan had. Hij herkende ook Deman, tot voor kort de rechterhand van de voorzitter van de communistische partij, tegenwoordig minister van Welzijn, die in een van de volgagens zat te flikflooien met de aanstaande druiwenkoningin. Beide mannen na al die maanden terug te zien deed zijn pupillen vernauwen, overspoelde zijn maag met een gulp stinkende bagger. Deman had nog steeds de allure van een adelaar, Callebout moest zijn best doen de jongensachtige grijns op zijn gezicht niet in te wisselen voor het cynische lachje dat hem typeerde. Bereden agenten van de wegpolitie begeleidden het konvooi op, hoe kon het anders, elektrisch aangedreven motoren. De fietser verbrak de tijd van de snelste trein met ruim twee minuten. Dat record was een opsteker voor het principe dat schone energie op termijn efficiënter was dan het gebruik van achterhaalde fossiele brandstoffen. De hele maskerade maakte Van In zo pissig dat hij in de verleiding kwam zijn kop koffie naar het scherm te gooien, een nutteloze reactie die hem alleen zijn voorlaatste intacte kopje had gekost.

‘Denk je nog vaak aan hen?’

‘Iedere dag.’

Bij een vorige operatie waren de kopstukken zoals Callebout, Deman, Vannieuwenhuyze, Pavlov en meester Martens de dans ontsprongen, hoewel hij hen rechtstreeks verantwoordelijk achtte voor de brutale schietpartij die Rein

bijna het leven had gekost. Zijn blik brak toen hij aan haar dacht en de onuitwisbare indruk die ze op hem had gemaakt. Zijn ogen leken op die van een dode kabeljauw.

‘En?’

‘Callebout kan de pot op, net als Deman, Vannieuwenhuyze, Pavlov en meester Martens.’

‘Waarom geloof ik je niet?’

Van In had Rein beloofd dat hij de schuldigen zou achtervolgen tot aan de poorten van de hel. Martine kon moeilijk aannemen dat hij sindsdien van mening was veranderd. Een visje uitgooien kon geen kwaad. Hij zag er kwetsbaar uit, de kans was groot dat hij aan haar dacht.

‘Heb je nog contact met Rein?’

Het was niet de eerste keer dat de geile teef naar zijn relatie met Rein informeerde, wat op zich geen indiscrete vraag was omdat een blinde toen had kunnen zien dat ze smoorverliefd op elkaar waren. Erger zou zijn dat ze jaloers was of bang om haar wekelijkse bijverdienste kwijt te raken.

‘Ze is vorige maand uit het ziekenhuis ontslagen.’

‘Dan ben je toch al bij haar op bezoek geweest?’

‘Natuurlijk.’

Van In klonk niet echt enthousiast. Hij was een keer met zijn hoofd vol muizenissen en een ruiker bloemen bij haar op bezoek geweest. Het had niet veel uitgehaald, hoewel hij het ongelooflijk fijn vond dat ze aan de betere hand was. Ze had de bloemen met een lauwe zoen in ontvangst genomen, hem koffie aangeboden, maar was niet ingegaan op zijn verzoek uiteten te gaan. Hij was een uur op de sofa blijven zitten met een halfvolle kop lauwe koffie voor zijn neus. Zij had hem gevraagd hoe hij het maakte nadat hij haar dezelfde vraag had gesteld. Daarna waren ze over het weer begonnen en over hoeveel een citytrip tegenwoordig kostte. Hij had hoopvol gevraagd of ze van plan was er

even tussenuit te knijpen. Toch niet in mijn eentje, had ze geantwoord. Van In had ootmoedig geknikt omdat hij zich er terdege van bewust was hoezeer hij haar had gekwetst door zich als een overjaarse macho met een nymfomane in te laten. De stomme fout had hem al meer verdriet dan genot bezorgd. Het was een deprimerende gedachte te weten dat hij de klok niet meer kon terugdraaien. Het vertrouwen leek definitief gebroken. Ze waren allebei te oud geworden om elkaar nog iets wijs te maken. Wie weet had hij haar kunnen terugwinnen als hij had opgebiecht dat ze het maar een paar keer met elkaar hadden gedaan. Toegeven dat hij Martine nog geregeld zag en bovendien voor haar diensten betaalde, maakte een verzoening zo goed als onmogelijk.

‘Werkt je pilletje nog?’

Martine kwam bij hem op schoot zitten, stopte haar beide handen onder de slippen van zijn slordig dichtgeknoopte overhemd, liet haar vingernagels over zijn huid glijden tot hij kippenvel kreeg. De voorkant van zijn onderbroek bolde op, ze liet zich lenig op de grond glijden, ging op haar knieën zitten. Het viel te proberen. Ze zette haar lippen om zijn eikel en begon er zachtjes op te sabbelen. Haar beurt kwam straks nog.

De ambtswoning van de premier leek voor een keer meer op een natuurwinkel dan op een plek waar beleid werd gevoerd. De traditionele schuimwijn en rijkelijk belegde toastjes waren vervangen door water, fruitsap, sojamelk, veganistische balletjes, selderijstengels, havermoutpap en salades met quinoa, die voor de gelegenheid per zeilboot van Chili naar Antwerpen was verscheept, waarna het superfood met een bakfiets naar de Wetstraat was vervoerd. Van de gezichten van de aanwezigen viel duidelijk af te lezen

dat de ceremonie met aansluitend receptie op niet veel bijval kon rekenen. Zelfs Deman, die in het nieuwe kabinet tot minister van Welzijn was gebombardeerd, had moeite om zijn afkeuring niet te laten blijken, maar het was wat het was: *à la guerre comme à la guerre*. Het voornaamste was dat ze erin geslaagd waren een uiterst linkse regering op de been te brengen met verkozenen die allesbehalve wakker lagen van de noden en de verzuchtingen van het volk dat hen had verkozen, laat staan dat ze zich om het klimaat bekommerden. Waarom zouden ze? Hun rechtse collega's waren decennialang in het zadel gebleven zonder zich aan hun beloftes te houden. Het stond in de sterren geschreven dat een groen-linkse participatie evenveel krediet van de kiezers zou krijgen als het beleid van hun voorgangers. Gelukkig zou het nog een tijdje duren voor het volk beseft dat het einde van de wereld nog niet in zicht was en ondertussen bereid blijven diep in de portemonnee te tasten om de groene omwenteling en het grootkapitaal onvoorwaardelijk te steunen.

'Comment allez-vous, cher collègue?'

André Malesherbes, de nieuwe minister van Defensie, was drie jaar geleden nog een aimabele perenkweker in de provincie Luik. Na een mislukte oogst had hij beslist in de politiek te gaan. Het was genoegzaam bekend dat hij urenlang lyrisch kon doen over de fauna en flora van zijn geboortestreek, maar amper iets af wist van F-35's, aanvalsdrones, granaten, tactiek en internationale betrekkingen. Niemand van onze zuidelijke landgenoten die zich daar druk over maakte. Een minister bleef een minister. Point final.

'Je me porte très bien', glimlachte Deman.

'Alors j'ai une question pour vous, cher collègue.'

Ze gingen ver van de drukte op een bank zitten. Een man in een keurig zwart pak kwam onmiddellijk vragen of ze iets te drinken wilden.